

Mijn radiotherapie voor een hersentumor:

‘Tot mijn grootste verbazing werd ik niet kaal zoals wel voorspeld was.’

‘We hebben op de scan kunnen vaststellen dat het restantje van de tumor dat verscholen zit in jouw sinus sagittalis superior groeit. Het is wel opnieuw goedaardig. Maar om een toekomstige operatie te vermijden schuiven we nu radiotherapie naar voor. Ik heb alvast een afspraak voor jou laten boeken om met het diensthoofd van de radiotherapie een infogesprek te hebben. Daarna kan je nog beslissen of je er voor gaat en wanneer je wenst te starten. Want even goed kan je nog jaren veilig zitten zonder dat het langzaam groeiend meningeoom opnieuw levensgevaarlijk op jouw hersenen gaat drukken zoals in 2020 het geval was. Toen moest je dringend onder het mes. Met radiotherapie vermijden we zo’n complexe hersenoperatie die nooit zonder risico’s is.’ Mijn neurochirurg wond er geen doekjes rond.

Dat ik mezelf, het diensthoofd radiotherapie en zijn collega’s nog serieus zou verbazen wist ik op dat moment nog niet. Dat is trouwens de hoofdreden waarom ik mijn verhaal vertel. Maar laat ons beginnen bij het begin.

Het verdict van mijn neurochirurg kwam zwaar binnen. Na mijn operatie in 2020 gingen hij en ik er quasi zeker van uit dat alles definitief opgelost was. Ik zie hem nog vlak na de operatie komen aangelopen op intensieve zorgen. Met zijn armen wijd open gespreid en een glimlach van hier tot in Parijs: ‘ik ga er van uit dat ik heel het meningeoom gezwel heb kunnen wegnemen. Ik heb tot op een 1 mm van jouw sinus sagittalis superior kunnen snijden.’

De “petat van 6 op 5 op 4 cm” die daar gedurende jaren onschuldig had kunnen groeien belandde zo in de medische vuilbak.

Maar zie, onzichtbaar verscholen in het bloedvat zelf zat toch nog een restje. Met als onvermijdelijke lot opnieuw jaar na jaar non stop blijven groeien. En met wat pech zat de kans er ook in dat het deze keer niet goedaardig zou blijven, zoals bij de oorspronkelijke tumor wel het geval was.

Onzekerheid troef

Bij mijn operatie In 2020 ervoer ik verschillende wat ik “wonderbaarlijke” zaken noem. In volle overgave mediteerde ik de pannen van het dak. Boordevol vertrouwen gaf ik me over aan mijn chirurg met wie ik van bij de eerste ontmoeting een diepe klik voelde. Mijn herstel verliep veel vlotter dan

verwacht. Mijn tijd in het ziekenhuis voelde bijna aan als een ontspannende en erg leerrijke vakantieperiode.

Maar nu zat ik vol twijfels. Het was goed mogelijk dat ik zonder iets te ondernemen toch 30 tot 40 jaar safe zou zitten. Dan was ik er op zijn minst 95! Who cares? Een schone leeftijd om zachtjes weg te glijden naar de overkant, toch? Maar evengoed kon het al na een paar jaar verkeerd lopen, als de geaardheid van het restant zou omslaan naar kwaadaardig.

Deze keer ervoer ik geen bijzondere klik met het diensthoofd radiotherapie. De afdeling kwam me in eerste instantie eerder koeltjes over. Patiënten komen en gaan, reizen dagelijks af en aan om voor hun bestraling maar korte tijd in het ziekenhuis te zijn. Sommigen slechts voor enkele bestralings sessies, ik zou er 30 moeten krijgen als ik inging op het aanbod. 30 kleine dosissen maar wel aaneengesloten op alle werkdagen waardoor de totale dosis niet van de poes zou zijn. Deze gespreide aanpak moest vooral verhinderen dat de haarwortels niet voor eeuwig en altijd zouden verbranden. Want het restant in de sinus sagittalis superior vertoefde helemaal bovenaan in het hoofd, pal onder de schedel.

‘Naast vermoeidheid, hoofdpijn, jeuk op de te bestralen plek, mogelijks ook wat misselijkheid, moet je jou vooral voorbereiden op een kale plek van 8 op 8 cm. Ongeveer zo groot als mijn hand,’ klonk de opsomming van bijwerkingen zakelijk droogjes.

Onzekerheid troef. Niet dringend nodig maar wel aangeraden. Daarom vroeg ik aan wat ik “het universum” noem concrete tekenen die mij eenduidig richting zouden tonen. Iedere avond, bij het slapen gaan, zag ik mezelf al met zo’n enorme kale plek bovenop mijn hoofd. Ik ben gezegend met een dikke, wilde haardos waar kracht van uitstraalt. En nu zou die zich, om “mijn 95 jarige ik” te bevrijden van een operatie, misschien nooit meer terug intact herstellen. Want naar het schijnt krijg je na de radiotherapie vaak al dan niet tijdelijk een ander soort haar en dan nog eens dunner bezaaid ook. Zeker als je zoals ik al 66 lentes rondloopt op onze geliefde planeet en dus niet meer van de jongsten bent.

De gevraagde tekenen toonden zich

Op een fietstocht in onze buurt zag ik een tiny house met een tiny kapsalon in een container ervoor. ‘Een nieuwe kapster vlakbij?’, ging het door mijn hoofd, ‘even aanbellen’. ‘Nee, hier kan je enkel terecht voor haarstukken, pruiken en

extensies', maakte de vrouw des huizes me vriendelijk duidelijk. Potverdorie, een straf teken, want ik zou op zijn minst een haarstuk nodig hebben na de radiotherapie. Van de assistent-dokter had ik zelfs meteen al een attest voor een pruik voor totale alopecia mee naar huis gekregen.

Diezelfde dag nog kreeg ik al een volgend teken. In onze buurt woont een neurochirurg van UZ Leuven die mijn man en ik jaren geleden op een buurtfeest ontmoet hebben. Hij speelt de piano als hobby en het klikte toen prima met mijn man die de viool bespeelt. Sinds onze "coronawandelingen" waren we hem niet meer tegen het lijf gelopen. En nu zwaaide hij me van achter het stuur vriendelijk goeiedag terwijl ik hem met mijn fiets kruiste op de smalle weg omhoog vlakbij ons huis.

Het derde teken vormde het toenemend aantal vrouwen met een kale plek op het hoofd die ik spontaan in Leuven in het vizier kreeg. Of viel me dat in mijn kwetsbare periode gewoon meer op? Ondanks hun kale plekken waren enkele van hen rasechte beauty's gebleven. Beauty's op leeftijd dan nog wel!

Toch bleef ik "spartelen"

Als vrouw blijft het uiterst moeilijk om te aanvaarden dat je (al dan niet gedeeltelijk) kaal zou worden. Dat een soort helderziende mij ooit op het hart drukte: 'er zit veel kracht in je haardos, laat die nooit kortknippen', deed er ook al geen goed aan. Het kale verdict dook voortdurend in mijn gedachten op. Hoe zou ik ooit nog vol overgave, bevrijd op het podium kunnen staan dansen en zingen? Zou het publiek dan merken dat ik een haarstuk droeg? En wat als dat eens een keer zou uitvallen tijdens de wilde armbewegingen waar mijn singer-songwriter echtgenoot een patent bleek op te hebben, als we tijdens het instrumentale deel van een song een exciting stukje jive demonstreerden?

Nee, hoe wonderbaarlijk vol vertrouwen, zonder enig greintje angst, waarmee ik me had kunnen overgeven voor de operatie in 2020, des te groter was het innerlijk verzet, de torenhoge twijfel nu. Ondanks de tekenen.

Met het schema van de 30 bestralingssessies vanaf 17 april tot 31 mei al in mijn handen, maakte ik toch nog het beste van mijn verjaardag midden maart. 'Mijn laatste verjaardag met volle haardos', ging het ook op die speciale dag voortdurend door mijn hoofd.

'Och, ik kan er nog altijd een kruis over maken en gewoon niet gaan', bedacht ik in een wanhopige poging om de controle te behouden.

In een laatste opwelling stuurde ik luttele dagen voor de 17de april nog een mail richting diensthoofd. 'Kan die dosis niet lager? Moet ik echt in het totaal 54 Gy krijgen om het restantje te doen stoppen met groeien? Al na de helft van die dosis zouden mijn haarwortels het minstens voor een aantal maanden begeven. Zo gaven de medische literatuur én het diensthoofd het onverbiddelijk aan. Mijn mail stuurde hij door naar zijn medewerker (ook een prof) die mijn dossier verder zou behartigen. 'Het kan zelfs nog groter uitvallen dan 8 op 8 cm, de kale plek', beurde (cynisch) die me tijdens ons gesprek op. 'Ik wil u geen enkele illusie geven, mevrouw, u gaat een deel van uw haardos, althans tijdelijk, verliezen. Bovendien hebben we op de laatste precisie MRI scan kunnen vaststellen dat het restant toch niet zo traag aangroeit dan waar de neurochirurgie van uit ging. U zou wel eens sneller terug op de operatietafel kunnen belanden dan gedacht. Dat moet de radiotherapie juist vermijden.'

Mijn keuze is gemaakt

Op maandag 17 april 2023 zat ik dan toch op mijn elektrische fiets richting UZ Leuven voor de allereerste sessie van 30. Iedere ochtend deed ik een straffe beschermingsmeditatie. Ook op de fiets binnendoor, langs de prachtige velden vol beloften en geurende lentebloesems riep ik alle krachten op tot de allerhoogste bescherming. Het energieveld van oneindige mogelijkheden, Jezus Christus de Christusbewustzijnsenergie, Maria de liefdeslichtenergie, alle heksen en engelen van de allerhoogste bescherming, alle hogere bewustzijnsentiteiten en zelfs God himself. Kortom wie je ook maar om bescherming kon vragen zette ik aan tot actie. Die allerhoogste bescherming is immers ons geboorterecht, zeker als het er effe spant. Daar ga ik steevast van uit.

In dezelfde adem voegde ik er aan toe 'vrijwaar me van alle ongunstige, negatieve, ongewenste bijwerkingen'. Klaar is Kees. Voor alle zekerheid nam ik ook elke dag 3 pillen silicea forte die werkzaam zouden zijn tegen haaruitval. 'Die vitamines gaan niet beletten dat uw haar gaat uitvallen', had de professor droogjes opgemerkt nadat ik hem de samenstelling van die pillen had getoond. Maar het gaf me het gevoel dat ik er alles aan deed om het volgens de medische wetenschap onvermijdbare toch te vermijden.

“Hannibal Lector”

Een paar weken voor de sessies van start zouden gaan, had ik gelukkig al eens in de simulator gelegen, waarbij men met een soort plastisch goedje een instant strak masker helemaal op maat van mijn hoofd gemaakt had. Zo spannend strak zit dat masker op je hoofd dat het tijdens de bestralingen nog geen millimeter zou kunnen bewegen.

Bij elke bestraling maakte de verpleging dat hard geworden masker met 6 draaivijzen onwrikbaar vast aan het bestralingsplatform. Geen vin kon je verroeren met je hoofd. Gluren wel, door de uitgespaarde opening voor de ogen. En ademen kon enkel door de neusopening.

‘Zo zie ik er precies uit als Hannibal Lector’, meldde ik de verpleging die allereerste keer terwijl ik naar mijn weerkaatsing in het bestralingstoestel boven mijn hoofd staarde.

Gelukkig duurt de bestraling zelf maar een vijftal minuten vooraleer men je terug verlost. Tijdens die vijf minuten krijg je enkel een niet onaangenaam, zacht zoemgeluid te horen. En op mijn verzoek meditatieve muziek. Eens de eerste achter de rug lijken de andere sessies in vergelijking gelukkig meer kinderspel. Je went aan het masker en verder lijkt het alsof je even voor 5 minuten op de zonnebank ligt.

Terwijl ik bovenop mijn hoofd de stralen warmte voelde afgeven herhaalde ik nogmaals de straffe affirmaties ter bescherming en ter vrijwaring van neveneffecten. Om me daarna af te stemmen op de meditatieve muziek die ik ter ontspanning te horen kreeg.

Naarmate de bestralingen vorderden werd ik daar heel goed in. Zo slaagde ik er in om er warempel telkens een deugddoende meditatie sessie van te maken. Het masker kon me daarbij niet echt meer storen.

Al na een paar dagen kreeg ik elke dag dezelfde inspirerende boodschap: ‘Leef je mooie leven op onze prachtige planeet, in verbinding met alle wezens. Connectie, connecteer, connectie, daar draait het om.’ Steevast gevolgd door de inspiratie dat ik maximaal in het "nu" moet (leren) leven. Niet zoveel (of beter nog totaal geen) zorgen maken over de toekomst. Enkel het nu, het nu, het nu. In dat “nu” (zeker in de prachtigste maand van het jaar, voor mij de meimaand) ligt rondom ons zoveel schoonheid en geluk zo maar gratis voor het rapen. ‘Thank God for the creation of electrical bikes!’ Zo kon ik bij mooi lenteweer ten

volle genieten van de country roads van en naar huis. Om daarna meteen neer te ploffen op de zetel. Een rare soort druk die ik na enkele sessies al in mijn hoofd voelde, veroorzaakte toch wel wat vermoeidheid. Alsof ze een pot op je hoofd gedrukt hielden. En het leek alsof alles in mijn omgeving rondom mij een beetje bewoog alsof ik op een op en neer deinend schip rondliep.

Wonderbaarlijke interventie

Ondertussen bleef de angst voor een kale lap kop van 8 bij 8 cm woekeren. Vooral bij het slapen gaan greep ze me fors bij de keel. Dan was het alle zeilen bijzetten met intense visualisaties van troost. Troostende knuffels van het energieveld van oneindige mogelijkheden en vooral van de Maria liefdeslichtenergie.

Op het einde van week 2 botste ik in het ziekenhuis bijna letterlijk tegen de professor die mijn dossier opvolgde. 'Wat mijn haar betreft ga ik voor de uitzondering', klonk ik dapper. 'Mevrouw, ik wil u geen illusies wijsmaken, in de loop van de derde week, volgende week dus, verliest u uw haar bovenop uw hoofd.' Alle hoop eens te meer de grond ingeboord, tja de prof zal het toch wel weten zeker. Zelfs de troostende knuffels boden geen soelaas meer.

Maar op de terugweg naar huis, na de confrontatie met de prof, gebeurde er iets heel bijzonder. Fietsend langs de lentebloesems, door de velden bekwam ik wat van de angst voor het verlies. Ineens, zo maar uit het niets, hoorde ik duidelijk zonder enige twijfel een gekende stem in mijn hoofd. Wat had dat nu weer te betekenen, vroeg ik me af. Vreemd toch wel...

Vrijwel onmiddellijk wist ik wiens stem ik in mijn hoofd hoorde. Ook al had ik de persoon in kwestie al jaren, sinds toen ik nog een twintiger was, niet meer in levende lijve gezien. Indertijd leerden we elkaar kennen op een holistische workshop waarvan ook massages een onderdeel vormden. Hij was toen al bejaard, een zeventiger, een gepensioneerde kunstleraar. Een gepassioneerd masseur die zelfs het meest gespannen lijf kon doen ontdooien. Als veelbelovende twintiger werkte ik in die tijd nog in de financiële sector. Op de super gestresseerde beleggingsafdeling met een hurk van een baas die me compleet de dieperik in loodste. Topmasseur Hippoliet kwam letterlijk als een reddende engel op mijn pad. Ook na de cursus spraken we minstens 1 avond in de week af voor een gratis wellness massage voor hart en ziel. Indertijd vertrouwde hij me toe dat zijn vrouw zich niet zo goed voelde met zo'n toch wel intieme hobby (hij had meerdere gratis klanten). Begrijpelijk natuurlijk, ook al

kan ik met de hand op het hart stellen dat Hippoliet naar mij toe nooit een grens overschreden heeft tijdens zijn werkzaamheden. Een en al warmte uitstralen, dat wel, een dikke hartsvriend met vijftig jaar meer levenservaring dan ik op zijn teller. Enige tijd later overleed hij blijkbaar. Indertijd niet op de hoogte gebracht, miste ik zijn begrafenis. Via via vernam ik daarna wel dat hij gestorven was. Ik miste hem, als mens en natuurlijk ook als helende masseur.

En zie nu “kwam hij door”, zoals ze dat in de alternatieve wereld van channels stellen. ‘Diana -zo noemde hij me altijd ook al is mijn naam Diane- Diana, ik ben je gids in deze uitdagende tijd voor jou. En ik heb een klare boodschap voor jou: je haar gaat nauwelijks uitvallen. Nog straffer, het hele team hier staat achter jouw missie: aan de medische wetenschap heel concreet tonen dat de kracht van de geest, de kracht van de afstemming op hoger bewustzijn zoals jullie dat op de aarde noemen, weldegelijk fenomenaal straf inwerkt op het lichaam. Ik gids je zoveel als dat je me nodig hebt. Je mag continue, 24 op 24 een beroep doen op mij.’

Voor alle duidelijkheid: nee, ik ben niet schizofreen. Het gaat hier om een spiritueel getinte opening, een spiritueel getinte beleving zoals ik die sinds een aantal jaren in cruciale levensfasen mag beleven. Ook indertijd bij mijn operatie in 2020 bezorgden dergelijke ervaringen me wonderbaarlijke belevissen die zich heel concreet als ondersteunend uitten.

Allemaal goed en wel maar ik wou toch eerst wel eens testen of het werkelijk om Hippoliet ging. Of ik niet gek aan het worden was ook. Of ik me niets inbeelde. ‘Kan je me de naam van jouw vrouw geven, Hippoliet, want die ben ik kwijt.’ Stante pede antwoord: ‘Elza, en ze zit hier ook mee in het team, samen met nog een bekende van vroeger.’

Gelijk hij het meldde wist ik het weer. Inderdaad Elza. Meteen begreep ik ook dat het werkelijk Hippoliet was die ik daar “aan de lijn” had.

Maar zijn boodschap...pff, diezelfde avond drong de intense angst voor haarverlies ongenadig weer binnen bij mij. Onmiddellijk gevolgd door Hippoliet die me, met een engelengeduld, duidelijk meldde: ‘nee, Diana, je haar gaat nauwelijks uitvallen, wij houden je haarwortels stevig.’

‘Wie is die andere bekende in je team, Hippoliet?’

‘Ik ben het Jempie, maar mij zul je niet meer horen want ik word hier door Hippoliet nog volop opgeleid tot gids.’ Jempie was een collega in de bank die in dezelfde periode van de massages van Hippoliet ook een bijzondere plek in mijn leven innam. Hem kreeg ik nadien inderdaad niet meer aan de lijn.

Meermaals serieus getest

De dagen vorderden tergend traag, elke avond met angst naar bed. Om 's morgens opgelucht vast te stellen dat Hippoliet&team prima werk leverden. Bij de minste twijfel kwam hij door en stak hij mij als een echte "Father Christmas" steeds weer opnieuw een hart onder de riem. Nooit raakte hij gefrustreerd door mijn chronisch knagende angst en twijfel.

En of ik getest werd. In de loop van de eerste sessiedagen kwam ik in de wachtruimte in gesprek met een vrouw van in de zeventig die klak voor hetzelfde soort meningeoom op ongeveer dezelfde plaats in het hoofd geopereerd was. En dat gebeurde bij haar eveneens in 2020. Ook bij haar ontdekte men nadien een restantje dat terug beginnen groeien was. Zij liep 4 dagen voorop t.o.v. mijn sessie-schema. Maar wat gebeurde er bij haar, perfect zoals voorspeld? In de loop van haar 3de week verscheen ze van de ene op de andere dag met een elegant mutsje dat...een kaal plakkaat van de ene naar de ander zijde van haar hoofd verborg.

'O Hippoliet, maak er aub geen joke van', panikeerde ik onmiddellijk innerlijk terwijl ze haar mutsje afnam. 'Nee Diana, jij behoudt je haar', klonk het meteen vastberaden in mijn hoofd.

'Ben je voorbereid op haarverlies', fluisterde een ervaren verpleegster me uitgerekend in het midden van mijn derde week in mijn oor. Ik lag op het bestralingsplatform en wou net beginnen met mijn beschermende meditatie. 'Ik ga voor de uitzondering', repliceerde ik moedig. 'Het zit er wel aan te komen, ik hoop dat je er op voorbereid bent. Aan de voorspelling van de wetenschap valt niet te twifelen, toch', ontnam ook zij me alle hoop. En weer stak Hippoliet daar onmiddellijk een stokje voor.

Alsof het testen nooit ophield viel mijn oog meer dan goed voor me was op allerlei kale hoofden tijdens mijn dagelijkse fietstocht van en naar het ziekenhuis. Gelukkig bleven de geurende lentebloesems me opbeuren. Die fietstochten bleken meer dan ooit cruciaal voor mijn mentale gezondheid ...en Hippoliet natuurlijk, onverzettelijk in zijn missie, zoals ik hem bij leven nooit gekend had.

Solidair sfeertje op de Afdeling Radiotherapie: 'oef, olé'.

De sfeer op de afdeling radiotherapie in UZ Leuven is toch wel speciaal. Er zijn 5 wachtruimtes, open naast elkaar. Mijn wachtruimte situeerde zich naast die voor toestel 4. En daar viel blijkbaar altijd wel wat te beleven. Met in het midden een ruime tafel waarop een enorme puzzel gespreid te wachten lag om gelegd te worden. Om te ontspannen, om mensen samen te brengen. Op een dag kwam een man luid triomferend uit een aanpalende kleedkamer gelopen, de vuist fier in de lucht 'dit was mijn laatste keer, oef, olé'. Waarna spontaan applaus weerklonk in wachtzaal nr. 4.

Wat verderop kon je in het drankhoekje gratis koffie, thee en water gaan halen. Daar hoorde je soms de intiemere verhalen, vaak heftige. Een moeder met haar tweeling (en nog een paar kinderen thuis) vergezelde haar man die behandeld werd voor uitgezaaide longkanker. 'De dokter verwacht dat hij hoogstens nog 4 maand haalt', vertrouwt ze me met tranen in de ogen toe, terwijl de tweeling zich opvallend koest hield in de dubbele buggy.

Een vrouw van rond mijn leeftijd deelde met me dat haar man al 10 jaar sukkelde met zijn nieren. 'Nu is ook op de laatst nog enigszins functionerende nier kanker vastgesteld.'

Dan durfde ik echt niet te beginnen over mijn goedaardig tumorrestant dat puur uit voorzorg bestraald werd.

De subtiel voelbare solidariteit, de ambiance in wachtzaal 4 als iemand zijn laatste sessie gehaald had, het elkaar moed geven, de ontroering als iemand zijn/haar verhaal deelde... dat alles verwarmde telkens weer mijn hart.

Een pakkende ervaring

Op het einde van week 3 overkwam me iets heel treffend, zoals het zich ontspan. Het moment waarop een blik vol angst mijn blik kruiste. De blik van een tienermeisje, een beauty met prachtig lang golvend haar. Samen met haar mama stapte ze de wachtruimte van toestel 5 voor bestraling binnen.

Tot dan was ik rustig in gesprek met mijn lotgenote die, net zoals ik, uit voorzorg voor een goedaardig meningeoom restant bestraald werd. Maar op het juiste moment keek ik even de andere kant op. Onmiddellijk greep de enorme angst in die prachtige tienerogen me naar de keel. Ze zette zich neer aan de andere kant van de wachtruimte en begon meteen intensief op haar smartphone te swipen. Haar mama trouwens ook.

Terwijl mijn lotgenote haar bestraling onderging, babbelde haar chauffeur kabbelend verder met mij. Maar de tiener bleef me intrigeren. Hoe kwam zo'n fleurig jong kind toch hier in deze klinische setting terecht? Niets aan haar uiterlijk deed vermoeden dat er iets mis zou zijn met haar. Jonge meisjes horen te gibberen met hun vriendinnen, te chatten over knappe jongens, te dromen van de grote liefde en van een leven vol rozengeur en maneschijn.

De bestraling van mijn lotgenote was ondertussen afgelopen en ik werd binnen geroepen. Naar dagelijkse gewoonte vroeg ik al in de kleedkamer de hoogste bescherming. Aan het energieveld van oneindige mogelijkheden, aan Hippoliet en zijn team, alle gidsen, wezens, entiteiten, engelen, heksen, de Christusbewustzijnsenergie, de Maria energie... Noem maar op, je kan nooit genoeg vragen. Een overvloed aan bescherming is ons geboorterecht, als je er maar om vraagt.

Dit kan raar klinken maar tijdens de bestraling zelf genoot ik in de oase van blauw licht met meditatiemuziek op de achtergrond. Ik voelde hoe de warme stralen mijn kruin streelden. Daar deden ze hun werk t.o.v. het goedaardig meningeoomrestant. 'Ik heb je boodschap begrepen, nu zwaai ik je uit, de stralen nemen jou mee....daag', fluisterde ik het toe.

Het zat er al op. Ik bedankte de verpleegsters en wandelde naar mijn kleedkamer...nr 1? O nee, weer kruiste ik die intens angstige ogen van de tiener. Ik had me vergist, deze keer zat ik in nr 2. Verdorie. 'Sorry, sorry', hoorde ik mezelf gegeneerd stamelen, 'ik zit in nr 2, heb me vergist. Maar ik wens je het beste, je hoeft echt niet bang te zijn, het is een blauwachtig licht dat met een aangenaam zacht zoemgeluid warmte uitstraalt.'

Deze uitwisseling tussen ons gebeurde in een flits, het meisje bleef me met haar glanzende grote ogen verbaasd aanstaren.

Terug in nr 2, mijn kleedkamer, besloot ik onmiddellijk om voor haar ook de hoogste bescherming te vragen. Even concentreerde ik me energetisch op haar en riep weer alle mogelijk beschermende entiteiten samen om zich over het meisje te ontfermen.

Op weg naar huis, op mijn elektrische fiets stroomde een blijde "liefdeslicht"-energie helend door mijn hoofd. Ook die deelde ik in gedachten met het meisje dat ondertussen vermoedelijk nog onder het high tech bestralingstoestel lag. Ik twijfel er niet aan dat deze periode een markering op haar nog zo jonge leven

zet. Hoe oud ze ook moge worden, deze bestralingservaring vergeet ze nooit, daar ben ik zeker van.

BV dag op de Radiotherapie

En dan was er nog die ene dag dat het wel “BV dag” in UZ Leuven leek. Liefst 2 exemplaren heb ik toen ‘gespot’, zoals de jongeren dat dan in verEngelst Nederlands stellen. Nochtans leek het bij aanvang mijn dagje niet. Het regenweer verplichtte me om de auto van stal te halen. Uiteraard bleek ik lang niet de enige chauffeur op het kletsnatte wegdek. Resultaat: ellendige files en een bomvolle UZ Leuven parking waar nog een plaatsje bemachtigen een zwaarder opdracht bleek te zijn dan 30 bestralingsessies te doorstaan.

‘Het voor mijn sessie voorziene tijdsslot haal ik nooit’, ging het door mijn hoofd terwijl ik behoorlijk opgedraaid door de grote inkomhall richting dringende toiletstop stouf.

En zie, wie dook er plots op in mijn gezichtsveld? Dè corona-BV Marc Van Ranst in overleg met iemand aan een tafeltje voor twee in de uiterste hoek van de cafetaria. Van op het gangpad spotte ik onmiddellijk zijn beige pull, me welbekend van op TV. Uiteraard kon het ook om een vers aangekochte “variant” gaan. Maar die kleur kreeg tijdens zijn mediaoptredens-zonder-einde de favorietenrol toebedeeld, volgens mij dan toch.

Geen tijd voor lange overpeinzingen, ik moest haast maken.

Het slechte weer had blijkbaar ook andere mensen gehinderd want de sessies hadden vertraging opgelopen. De wachtruimte nr 5 zat op 1 stoel na (voor mijn jas) stampvol. Het duurde even voor ik door had dat een oudere man nog een plaatsje in onze wachtruimte zocht. ‘O sorry’ stamelde ik, onderwijl mijn jas op mijn schoot leggend, ‘hier is nog plaats.’ Supersnel schatte ik hem in als een kranige mid-tachtiger met een straffe uitstraling.

‘Wat een weer hé en de parking dan nog bomvol’, klonk het als een ideale toepasselijke opener voor een vlotte babbel.

‘Mijn burens zijn voor 14 dagen naar de droge Provence gevlucht’, speelde ik laconiek op zijn opener in.

‘Ja maar pas op, in de Provence zijn er soms zware overstromingen hoor. Ik herinner me van vroeger, toen ik daar een wedstrijd had, dat het parcours helemaal weggestroomd was.’

‘Was u dan een professionele sportman?’, vroeg ik hem terwijl mijn oog op zijn

rode pet viel, waar op de zijkant “team Belgium” gedrukt stond.
‘Laat ons zeggen, in mijn topjaren kende zo goed als heel België mijn naam.’
‘En u bent...’, vulde ik hem vragend aan terwijl ik vol spanning zijn antwoord afwachtte.

In de medische context vind ik het niet correct om de naam van BV nr 2 neer te schrijven. Ik kan wel melden dat zijn huidige uitstraling als mid-tachtiger vele tieners zou doen blozen in zijn schaduw. Dankzij 2 BV’s die mijn pad onverwacht kruisten maakte de sombere regendag een complete omwenteling naar een “dag van unieke belevenissen in UZ Leuven”.

De dag erna...zat ik alleen in de wachtruimte. Ook helemaal ok voor mij, want na de felle klim naar UZ Leuven, weliswaar met serieuze hulp van een hogere stand op mijn elektrische fiets, moest ik toch effe op adem komen.

Mijn spannendste avontuur

Eens ik in de tweede helft van de 30 countdown zat, draaide mijn haar wassen in de douche uit op het meest spannende avontuur in die periode. Met nagenoeg op gelijke hoogte ’s morgens wakker worden en meteen mijn hand uitstrekken om over mijn hoofdkussen te wrijven. Onmiddellijk kijken kon ik echt niet over mijn hart krijgen.

Na elke wasbeurt -enkel en alleen met een zachte baby shampoo- telde mijn man het aantal haren die ik tijdens het douchen kwijtgespeeld was. Dat schommelde telkens zo rond de 12, ‘een meevaller’, stelde Hippoliet. ‘Geen zorgen over maken, doodnormaal op jouw leeftijd na het douchen.’

Om verder haarverlies te vermijden moest ik wel nog een aantal extra maatregelen respecteren. Duchtig eens door mijn haar borstelen? Absoluut not done, evenals krulspelden gebruiken, drogen met de haardroger, het haar omhoog steken... Kortom alles wat ook maar enige trekbeweging zou kunnen veroorzaken of enige extra druk zou uitoefenen stond op de verbodsl lijst.

Via Andy’s beste vriend in Engeland, een medisch specialist, kreeg ik dan ook nog eens te horen dat het gevaar niet meteen zou geweken zijn na de 30 sessies. ‘Nog tot een volle maand na de laatste sessie kan je prijs hebben en een deel van jouw weelderige haardos verliezen’, klonk zijn verdict akelig in mijn oren. Het strikte regime van een keer per week wassen met baby shampoo en al die andere regels zou ik dus nog minstens een extra maand moeten volhouden. Ik liep nu al als een halve Bohemer rond. Maar in die gevoelige

periode kon een kapper zich laten uitleven op mijn kwetsbare haardos echt niet.

En spannend afwachten geblazen

‘Die 6 weken radiotherapie zijn toch rap voorbij gegaan’, merkte mijn moeder op toen ik haar op 31 mei triomfantelijk opbelde met een glaasje cava in de hand. Voor mezelf leken de allereerste sessies en de dag waarop ik liefst 2 BV’s in UZ Leuven spotte een eeuwigheid geleden.

Maar zie het zat er op en....tegen alle voorspellingen van de prof in had ik nauwelijks haar verloren. Ik hoor het hem vlak voor week 3 nog verkondigen: ‘ik wil u geen illusies geven mevrouw, in de loop van volgende week gaat u uw haar in een zone van minstens 8 op 8 cm bovenaan uw hoofd verliezen.’

Wie weet is dit wel mirakel nr 71 ??? (cfr. Het programma op Canvas van Lieve Blancquaert die met een vriendin MS patiënte op zoek ging naar mirakel nr. 71 in Lourdes).

Op dat vlak is het minstens nog een volle maand spannend. De dokter had me duidelijk gemaakt dat de 30 bestralingen pas na hun afloop volop het meningeoom restantje in mijn sinus sagittalis superior zouden verschrompelen. Bijgevolg nog steeds geen bevrijdend nieuws voor mijn haarwortels die op een boogscheut van die plaats moesten blijven werken.

Voor alle zekerheid checkte ik in een mail naar het diensthoofd Radiotherapie vanaf wanneer ik dan wel veilig naar de kapper zou kunnen stappen. Via een assistent dokter op zijn afdeling liet hij mij zijn antwoord weten. ‘Daar is eigenlijk nog geen onderzoek naar gedaan. Het is dus ook voor ons een vraagteken vanaf wanneer dat uw haar terug voldoende stevig staat om een kappersbeurt met drogen en alles er op en er aan te doorstaan. Bij kaalheid begint het haar pas ten vroegste vanaf de tweede tot de derde maand na de allerlaatste behandeling terug te groeien. In uw geval raad ik aan van toch zeker tot een zestal weken na uw laatste bestraling te wachten. Ondertussen zet u best uw voorzichtige aanpak gewoon verder.’

Had ik dat vooraf geweten dan had ik begin april, voor de start van mijn sessies, nog een straffe knipbeurt geboekt.

Op 30 augustus wacht me een MRI scan ter controle en op 6 september volgt het evaluatie gesprek met de professor. Pas dan zal ik echt kunnen victorie kraaien i.v.m. “mijn sacred projectje naar de medische wetenschap toe”, zoals

afgesproken met Hippoliet. De medische wetenschap aantonen dat zich afstemmen op het hoger bewustzijn en daarbij een beroep doen op gidsen en alle hogere wezens/entiteiten weldegelijk straf kan doorwerken, zelfs tot op het zichtbaar lichamelijke toe. Met mijn nog behoorlijk stevige haardos bovenop mijn hoofd als zichtbaar bewijs voor iedereen.

Of heb ik dan toch gewoon geluk gehad? Goeie (haar)genen? Wat er ook van zij, Hippoliet zijn steun was cruciaal belangrijk in mijn hele proces. Zelfs toen mijn omgeving me van alle kanten waarschuwde voor het onvermijdelijke, klonk zijn vertrouwde stem onwrikbaar straf in mijn hoofd. 'Nee Diana, je gaat nauwelijks haar verliezen.' Zonder die formidabele en ronduit gewaagde steun....zat ik nu wellicht toch met een pruik opgezadeld. Want de kracht van de geest op het lichaam blijkt nu eenmaal fenomenaal straf in beide richtingen. Nee hoor, ons "sacred projectje" is wat mij betreft 100% geslaagd.

Diane De Caluwe
Augustus 2023